

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
19:06	18:37	17:38	תל אביב
19:11	18:41	17:37	ירושלים
19:04	18:36	17:37	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמסדרות

מי החיה המסוכנת ביותר?

האדם נברא עם כל הטבעים הרעים ביותר של כל החיות בעולם!

מידת החסד

היה זה לעת זקנתה של הרבנית שך, רעייתו של ראש ישיבת פוניבז', הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל. הרבנית כבר היתה מרותקת למיטה, כוחותיה לא עמדו לה עוד. לפיכך, נהג בעלה – ראש הישיבה, ללכת מדי יום לחדר האוכל, ליטול מהמזון המוגש לבני הישיבה מנה מכובדת, ולהביאו לרעייתו הביתה.

בני הישיבה ראו את ראש הישיבה יוצא מהישיבה וצלחת אוכל בידיו, והבינו כי אין זה מן הכבוד שראש הישיבה יסתובב כמלצה, ועוד בחוצות קריה. 'אנחנו נביא לרבנית את האוכל מדי יום, עד הבית!' – הבטיחו תלמידיו, 'אל יטרח ויתבזה כבוד הרב בנושאו אוכל הביתה!' – ביקשו.

הרב שך פער עליהם עיניים משתוממות ושאל: 'אינני מבין, האם כשראיתם אותי בימי חג הסוכות נושא את ארבעת המינים, גם אז הצעתם את עצמכם? גם אז חשבתם כי זו טירחה או התבזות?! בוודאי שלא, הלא זו זכות כבירה לשאת את ארבעת המינים לבית הכנסת! ועתה, הלא עכשיו זו הזכות שלי להביא לרעייתו מזון, זו זכות חסד כבירה פנים-ביתית לדאוג לה לאוכל להשביע את רעבונה. האם תרצו לקחת את הזכות הגדולה הזו ממני?!' – שאל בתמיהה...

וסיפור נפלא זה, המופיע בספר 'גדולי ישראל בביתם', מחדד את העובדה כי מצוות גמילות החסד מתחילה – בראש ובראשונה – בבית פנימה. הבה נראה את דמותו של ראש הישיבה, ממרום גילו ומעמדו, רואה לעצמו זכות נפלאה בטירחא אישית לעשות חסד למען רעייתו. הוא ראה בכך זכות כבירה, זכות של חסד. וחסד – הוא קודם כל בתוך הבית, למען האשה, למען הילדים, זה החסד הגדול ביותר!

אתה רואה אנשים של צורה, חזרו בתשובה, חלקם התעוררו מדיסק אחד, תפסו את עצמם והתחילו ללכת לשיעור תורה, נבנו לתלפיות, לגדלות! התורה הקדושה עושה אותך בן אדם, האמת היחידה שיש בעולם זה התורה הק', ברוך אלוקיני שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת. בחוץ אין אמת, הכל שקר. כשאדם לומד תורה, עומד על קוצו של יוד, עמל ומתיגע להבין ולהשכיל דברי תורה, הוא משכיל ומבין את היופי שבתורה, את האור שבה, וזה מחזירו למוטב, מגדלו ומרוממו על כל המעשים.

בן תורה אמיתי יושב לעצמו כל ערב ועורך חשבון נפש נוקב. למה אני פה, ולאן אני רוצה להגיע? מה שאיפות שלי והיכן אני עומד, מצביע על טעויות, ממליץ על תיקונים, וגם מוכיח את עצמו במילים קשות: **מה שווה הזקן שלך אם אתה עושה כן וכך.** הביקורת לילה לילה, זה עושה אותך בן אדם! מחברות שלמות! בקרת איכות!

אשרינו, שבכזה דור אנחנו זוכים לבוא לשמוע מוסר, לא להתפתות אחר הקלקולים שברחוב, לא להכנע לעצלות ולעייפות, לבוא להתחזק בתורה ויראת שמים. ועלינו נאמר "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו".

בן אדם שבא לשיעור תורה מכריז ומודיע לקב"ה, אני רוצה להיות בן אדם, אני רוצה להיות קשור לאבא שבשמים, אני רוצה להיות קשור לאמת, לא רוצה להיות קשור לשקר! אדם שבא לשיעור תורה ומוסר אומר לקב"ה: אני עושה מה שאני יכול! אני רוצה להתקרב אליך! כשאין תורה ויראת שמים שולט היצר הרע, ושום דבר אינו יכול לעמוד נגדו, לכן החינוך החילוני פשט את הרגל, התלמידים בוועטים בערכים שלהם עצמם, איש הישר בעיניו יעשה.

כמה צריך להתפלל על עם ישראל, על ילדי ישראל זרע אברהם יצחק ויעקב, היכן הם זרוקים, כיצד היתה זאת לנו, העם אשר היה דוגמא לגויים לטובה. המנהיגים שלהם עיוורים, כל השלטון שקר וחנופה גרמו לעם ישראל לרדת לבאר שחת. ה' יחזירם בתשובה שלמה אמון!

שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זוהר הקדוש פ' בראשית כתוב שכשברא הקב"ה את האדם שם בו את הטבע של החיות, וכל החיות יש באדם, החיה הרעה ביותר. אמר הזה"ק מעולם לא תראה אריה רוצח את הלבאיא או להפך, או את גוריה ולהפך. רק אדם מסוגל לכך. **כי מידותיו של אדם גרועים ממידות החיה.** מי החיה הגרועה והמסוכנת ביותר? האדם. "עיר פרא אדם יולד".

ואם חיה צריכה שרשרת אז האדם שהוא החיה המסוכנת ביותר בודאי שצריך שרשרת, ומהי השרשרת של האדם? אומר הזה"ק, השרשרת של האדם היא היראת שמים, אסור לעמוד ליד אדם שאין לו יראת שמים, זה מסוכן. אמרתי כבר כמה וכמה פעמים, יש מריבה שתוק. אסור לענות לאנשים ברחוב, על כלום הורגים הם, חיות טרף. על כסא נה, שכן שביקש שקט רצחו אותו. על כלום הם רוצחים. אנו נמצאים בגן של חיות טרף, "רק אין יראת שמים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי". לא עוזר משטרה, מלך וכלום. סוף דבר הכל נשמע, אמר שלמה המלך, - את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם. אומר הזה"ק, רק זה עושה את האדם לאדם. בלא יראת שמים הוא חיה טורפת. **כשיש שרשרת של יראת שמים, קשור הגוף למושל בו המוח והשכל.** כשיש תורה ויראת שמים אתה מלאך, ואם לאו חיה טורפת.

אדם ירא שמים הוא עם שרשרת, יש לו שמירה, אדם שחיים פחד פחדים! אנשים שאין להם יראת שמים הם גרועים מחיות, על כסא נוח על שפת הים רוצחים, על מפתח של מקלט, אתה נוסע ברכב, אחד עוקף אותך מתעורר ויכוח, שתוק, תאמר לו אתה צודק ותמשין הלאה, אל תהיה צודק תהיה חכם, הוא עלול לשלוף סכין. אדם עלה לאוטובוס, ביקש מהנהג שיוריד אותו בגן חיות. אמר לו אין בעיה, איפה שתד זה גן חיות.

עם ישראל מתרסק, אם אין תורה אין ישראל. יש להם שרי חינוך וועדות משנה, והתוצאה: אפס חינוך. לנו אין שרי חינוך, יש לנו את התורה הק', מה בונה אותנו? מה סוד הקסם של עם ישראל בעולם? התורה הק'! היראת שמים! אתה רואה אנשים באים לדרשה, עוד שבוע, עוד חודש, בקביעות. תוך זמן קצר הם פושטים צורה ולובשים צורה, מסיירים את הבגדים הצואים ולובשים בגדי מלכות, איזה עדינות! איזה מידות! התורה הקדושה מגדלת! התורה הקדושה מצמיחה! "עיר פרא – אדם יולד!"

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנוש לתקיים
אלפי נפשות יצא השרש
הנצחיתםם אז לעיני קדושתם
התקשרו עכשיו: 05-04-000-000

לימינאנו
יידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
ליילך בת עליזה

לחובלתנו
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן גלן גלן
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

עזרה משמים

משהו בהלכות הפסח, היתה בבית שלי. אבל מי היא? איך אדע? הרי אפילו לא שלמתי עבור זה? מי הקוסמת ומי המממנת?

כשהבית נקי וכבר מרגישים פסח באוויר, הרבה יותר קל להמשיך. מלאת מרץ, עם הילדים, רוקנו את המשחקים ועד שהלכתי לישון באותו לילה - חדר הילדים כבר נהיה כשר לפסח. באותו מרץ המשכתי באותו שבוע, מבינה שאלוקים עשה לי נס, גם אם אין לי עוזר כרצוני הרי יש עזרה כרצוני ואני צריכה לתת כחף להשתדלות. הבית מתקדם, לא בצעדים שהייתי מצפה ממנו ברגיל, אבל הרבה יותר טוב ממה שחשבתי לפני שבוע שיהיה.

בדיוק שבוע אחרי הנס הראשון הגעתי הביתה מהעבודה לגלות ששוב מישהי ביקרה והושיטה יד גדולה. תנור האפייה נצץ והתבנית הועמדו לייבוש על השיש. גם המיקסר הוצא ופורק וחדר השינה היה מאורגן מחדש, וסימני הלחות על המורנים העידו כי הם ראו סמרטוט לח באותו יום. מה זה צריך להיות? שברתי את ראשי בתהייה לזהות המנקה האלמונית. אבל דבר אחד היה ברור לי: השם שמע לתפילתי. ביקשתי עזרה - וקיבלתי אותה בצורה הכי לא צפויה בעולם, אבל בדיוק כמו שאני צריכה.

בשעת ערב מאוחרת נקשה על דלת ביתי אישה לא צעירה עם שביס הדוק לראשה: "גברתי", היא אמרה במבטא לא ברור אבל ממש לא ישראלי, "לא נעים לי, אבל אני צריכה את הכסף. מילא בשבוע שעבר שלימת, זה קורה ששוכחים, אבל גם היוס"ף אני לא יכולה לשלם יותר".

הבטתי בה. מעולם לא ראיתי אותה וגם לא דיברתי איתה, אך ללא ספק: זו העוזרת האלמונית. הזמנתי אותה להיכנס ולשנות משהו, ואני מיד מביאה את התשלום.

"תסלחי לי שלא שלימתי כי לא ידעתי שתבואי". היא פערה עיניים גדולות.

"איך לא ידעת? הרי סיכמנו לפני המון זמן וגם השארתי לי את הדלת פתוחה..."

העיניים החלו להתבהר. הגברת הוזמנה לא על ידי ולא אלי, אבל הנס אירע. היא נכנסה וניקתה וסידרה ועכשיו נותר לי לתהות איך יכול להיות שזו שחיכתה לה לא יצרה קשר, הרי היא נשארה ללא עזרה.

הלכתי לחפש את הארנק, מנסחת בראשי סדרת שאלות שעלי לשאול אותה, מישהי אחרת בוודאי בוכה על העוזרת שלא הגיעה.

כמה שאלות באדם תשובות וגיליתי שאכן זה בדיוק מה שקרה. העוזרת הוזמנה על ידי שכנה אחרת וסעדה בכחובת, כיון שהאחרת אמרה לה שהיא יוצאת לעבודה ומשאירה דלת פתוחה והרבה בלגן וזה בדיוק מה שהיא מצאה אצלי - דלת הנכון. השכנה הזמינה מאד עכסה על העוזרת שלא באה והחליטה שהיא לא רוצה עסקים עם אחת כמוה, לא יציבה ולא אמינה, אז היא פשוט לא התקשרה אליה יותר. ובינתיים אני נהנית מעוזרת מהימנה, נקיה וזריזה, כל כך אחראית שגם בלי לקבל תשלום באה בשבוע שאחר כך.

סופו של סיפור הוא שעד היום היא עובדת אצלי, ואחרי שגיליתי שמדובר באדם מהימן וישר שלא לדבר על אדם חרדי-שומרת ומקפידה במצוות, החלטתי שהרבה יותר קל ונוח שהיא תהיה לא רק המנקה אלא גם המטפלת של הבית שלנו. גם לתינוקת בבוקר וגם לילדים שיבואו הביתה מהלימודים. אחרי שנה שבה היא ביקרה אותנו רק פעם בשבוע לניקיון, שנה שבה הפכנו כמעט לחברות, הפכה נעמי למטפלת הרשמית, ומאז אני אפילו לא צריכה לרוץ אל המטפלת ולמעון בחזרה מהעבודה, שלא לדבר על כך שיש המיד מישהו בבית אם חלילה ילד חולה ולא יכול ללכת ללימודים. הבית שלי הוא נתון בידיים הכי טובות, אני חוזרת מהעבודה לבית מצווחצח ונקי, לילדים מרוצים ורעננים ויכולה להתמסר רק אליהם.

חג, ומצד שני אין לי איך לא להכניס את החג. לא הורים שזימינו אותי, לא חמות שתוצה אותי לכל החג, לא אחיות שיכולות להכניס עוד משפחה אליהן, ולא כסף כדי שאולי לקנות מה שניתן להשיג בתשלומים (לא שלפסח זה עוזר כי אנחנו לא אוכלים משל אחרים) לי אין רעיון חוץ מלבקש ממך לסדר את להם בעיות בריאות או שידוכים, כשהם לא מסתדרים כלכלית ומגיעים לפת לחם. אני הגעתי למצב של פת עזרה...

וכך במוצאי פורים בשעות שהן לא לילה ולא בוקר, הלכתי לישון בבית שהוא מערובול של 'עדלאידע' בין בגד לכביסה ובגד ללבישה, כדי להתעורר בבוקר וללכת לעבודה, כדי לחזור ממנה בשעה שלוש וחצי ולגלות שהכל מחכה לי.

אחרי כמה שעות לא מספקות של שינה התעוררתי לבוקר חדש והרצתי את כל החבורה החוצה אל מקומות לימודים. אחר כך העברתי את התינוקת לאביה שייקח אותה אל המטפלת בדרכו לעבודה, והתארגנתי הכי מהר שאפשר כדי לרוץ לעבודה. לא חסר למצב הרוח שלי גם ניזפה מהבוסית על איחור...

הגעתי מבט אחד על הבית שאני משאירה אחר, והרגשתי שהיאוש תופס אותי כמו עכביש רב זרועות וגם ארסי בנוסף. טרקתי את הדלת ואפילו לא נעלתי. שייכנס מי שירצה אפילו גנב, שימצא משהו לגנוב. חייכתי לעצמי באירוניה, אולי יגנוב קצת שאריות קורנפלקס מהשלחן במטבח ושולית חלב שעל הרצפה. בשכונה שלנו צוחקים שאין לאף אחד מה לגנוב, שכונה של דלפונים. אם מצאת דלת נעולה - סימן שמלכתחילה פה מישהו שיש מה לגנוב לו.

רצתי לאוטובוס ולפחות היתה בי את השמחה להודות שתפסתי אותו והגעתי לעבודה בזמן. שבע וחצי שעות עבודה ביעף ממש, העבודה שלי לפחות שואבת אותי מספיק כדי לא לחשוב על מה שמחכה לי מחוצה לה. בשלוש וחצי החתמתי כרטיס ונסעתי אל המעון לאסוף את התינוקות, ומשם למטפלת שאליה מגיעים הילדים שלי לאכול ארוחת צהריים ולחכות עד שוב, כדי לקחת את כולם ולהגיע הביתה לאחר צהריים שכל אמצא מכיזה: שיעורי בית, ארוחות ערב, מקלחות, תעסוקה וסיפורים.

וכך עם כל השיירה לחצתי על הידיה ופתחתי את הדלת הלא נעולה מהבוקר. פתחתי עיניים גדולות אל הנוף שראיתי מבעד לדלת הפתוחה. בטח טעיתי בדירה, זה לא שלי. עיני המתרוצצות לכל עבר גילו בית נוצץ אמיתי, רחוק מאוד ממה שהשארתי בבוקר. אפילו הילדים הופתעו כי הניקיון היה כל כך יסודי שאפילו בימים שאני מנקה זה לא נראה כך. אבל גם אם זה הבית שלנו, עדיין אני לא בגיל כדי להתבלבל בדבר הזה, ומלבדי היו הילדים שנכנסו בחדווה ואצו לראות אם אותו קסם של ניקיון וסדר אירע גם בחדר שלהם. לא, לא טעינו, זה אכן הבית שלנו וכולו מריה ניהוח חומרי ניקוי וארגון יסודי.

צלצלתי מיד לבעלי: "אתה הכנת לי הפתעה?" נשמתי בהתרגשות אל שפופרת הטלפון. הוא לא ממש בעל מסוג כזה... "על מה את מדברת?" השיב קול מופתע, וגילה, שלו רק לא הייתי מפתיעה אותו כך, הוא היה מכין לי תשובה מתאימה: הוא היה מודה שהיה המלאך הנהדר שעבר על כל הבית ומרווח נקודות טובות, אבל לא, זה לא הוא.

"אני בטוחה שלא הזמנתי עוזרת ושכחתי", עכשיו הייתי ממש נבוכה. איך אפשר לשכוח כזה דבר, הרי אני מייחלת לדבר הזה.

לא היה לי את מי לשאול, מה, אעבור בעיר עם רמקול ואשאל מי ניקה היום את הדירה בהרוב אלי כהן חמש בעקומה שלישיית? אז הנחתי לדברים במחשבה שהם יתגלו מעצמם, ובדקתי ביסודיות מה אירע בדיוק בגזרת הניקיון, ובכך, היה ברור שמישהו סידר ארונות בחדר הילדים, כל התחפושות היו מקופלות ומסודרות על הספה בסלון, המטבח ברק, ובדיקה בארונות העליונים גילתה מישהו טיפל בתכולתם. על השיש מתחת לארון של מצרית המזון היתה ערימה של מוצרי חמץ, והצצה בארון גילתה שהוא נוקה לפסח והוצאו ממנו כל הדברים שאין להשאיר בו לחם.

טבעות הניקיון הורגשו גם במנוון הספרים, דלתות ארון הספרים העשויות מזכוכית ואבק נוקו עד היות להן ברק, עד שכמעט אי אפשר היה להאמין שיש שם בכלל זכוכית, עד כדי כך היא היתה שקופה. מישהו זריזה ככרך, נקיה ככרך, וגם ידעתי

כל יהודי יודע, כי בכל זמן ובכל מצב אין לו על מי לסמוך אלא על אבינו שבשמים. כל מה שצריך זה להרים עיניים לשמים ולבקש עזרה מלמעלה. למסקנה הזו הגיעו מיליוני יהודים במהלך הדורות, וגם עשו בה שימוש. ומה קורה כשמבקשים עזרה לגבי עזרה?

עם שישה פצפונים ועבודה טובענית וטובענית עד השעה שלוש וחצי, מצב הדירה שלנו לא היה אף פעם כמצבו של בית מרחקת פעיל ומסודר, אבל הכל היה בשליטה. אף פעם לא היו ארונות הפוכים ולכל אחד היה בגד מסודר ונקי בזמן שהצטרך לו ובמקום ידוע ומיון, ארוחות הצהריים בושלו כסדרן. אמנם אף פעם לא ליום אחד אלא ליומיים, אבל כללית תמיד יש בבית ארוחה כמה חומנה, סלט ירקות גדול וטרי. לא, אין לי נקיפות מצפון לגבי ההתנהלות שלי בבית, אני חושבת שאני עושה את המיטב והמירב עבור בני ביתי ועבור הבית עצמו, ומצליחה לעמוד במטלות היומיום בכבוד, אם כי כמובן גם כל עקרת בית אני רוצה להשיק יותר, אלא שאני מספיק גיונית ומציאותית כדי להבין שמה שיש לי זה הרבה יותר מהרגיל.

הבעיה מתעוררת כמו תמיד בערבי פסחים. אין מצב שבבית עם הקטנטנים שלי אני אצליח לעשות פסח הרבה זמן קודם החג, כי לכל מקום שאנקה יגיעו ידיים קטנות עוד עשרות פעמים. אבל אני גם לא יכולה להתחיל מאוחר מדי כי אין לי מספיק שעות ביממה כדי להספיק וגם להכניס חג. אז אני מתחילה אחרי פורים במרץ גדול, שואבת אל המבצע הזה כל שניה פנויה וגם עוזרת שאני משריינת לי כבר בט"ו בשבט ומתפללת שלא תתחרט, תחלה חלילה, תיסע או 'תיגנב' על ידי עקרת בית אחרת יותר מיואשת ממני. העוזרת מספיקה להגיע בחודש הזה בין שולחן לארבע פעמים. מה זה בשביל חג שבו כל דבר עובר צחצוח ורק המטבח מצריך כמעט שבוע רב זרועות? אבל זה מה שיש, ועם זה אני מסתדרת ומתפלאת כל שנה לגלות שאכן חג הפסח נכנס ונכנס הבית נקי ומוכן לקראתו. וגם אם יש, ותמיד יש שוב, סימני אצבעות בדביק על הדלתות והקירות, אני אומרת תודה להשם על שיש מי שעושה את זה, והכל נורמלי ורגיל והחג בדרך כלל נכנס בשמחה גדולה.

אבל בשנה הזו שעליה אני רוצה לספר, לא השגתי עזרה, לא השגתי. כמה שחיפשתי וכמה שהייתי מוכנה לשלם, כל העוזרת כולן היו תפוסות נראה לי כבר מראש השנה ולא מט"ו בשבט. ובדיוק באותה שנה הבית שלי קצת הונח בחורף כי הייתי באמצע פרויקט חשוב בעבודה שעברו שיעתי קצת יותר מחוץ לבית וקצת פחות בתוך הבית, ולט"ו בשבט הגעתי בידיעה ברורה שהשנה אני צריכה עזרה יותר מתמיד.

עד פורים הצורה הזו חודדה משמעותית: אני לא אצליח להגיע לפסח בצורה הזו. עשיתי חשבון פשוט: אם בכל שנה יש לי לפחות שלוש פעמים של עזרה נוספת כל פעם שמונה שעות לפחות, הרי חסרות לי עשרים וארבע שעות, במקרה הכי אופטימי, כדי להשתלט על הבית. עשרים וארבע שעות שוות בחישוב פשוט לחצי מהבית, חוץ ממשב מוכשר ונקי לפסח או לחצי מטבח פסח, וזה לגמרי משמעותי. זה לא 'חור' שאפשר לסגור אותו ככה בלי כלום.

שבוע לפני פורים חלתה התינוקת. בילינו איתה לילה ב'ט.ה.' כדי לקבל הבחנה שזה כלום, וירוסון חולף ב"ה, אבל לא משהו שיפטר אותי מלילות חסרי שינה ומשתי ידיים תפוסות כל אחר הצהריים בתנוקת שצוקה להרבה חוס כי מגיע לה ולא מעניין אותה שערב פסח. לפורים עצמו נכנסתי לבית שכבר מלכתחילה לא היה במצב טוב, תוספי את הבלגן הגדול של פורים, את ערימות הממתקים ושאריותיהם, את האריות מפה ומשם, את הגדים, חלקי התחפושות, כשהכל נערם לו בכל מקום אפשרי רק לא במקומו הנכון. אותה, עקרת בית מותשת, שתיזהר לפני החג בלארגן תחפושות לכולם במקום לקנות לפסח, שהחזיקה כל הזמן תינוקת על הידיים כולל לילה. במוצאי פורים הבטתי על הבית שלי וידעתי שאם לא יקרה כאן נס- לא רק שפסח לא יוכל להיכנס, אפילו פורים לא יוכל לצאת.

ואז עשיתי מה שעושה כל יהודייה. הרמתי ידיים (ותינוקת אחת שהיתה אחוזה בהן) ועיניים לשמים, ואמרתי: אבא יקנה מי כמון יודע שרציתי ונסייתי, ואני עדיין לא מתיאשת אבל אני כמעט. אין כאן לפי מהלך המציאות הרגילה אפשרות להכניס

בונה וסותר בשבת

האם מותר לפתוח קופסאות שימורים בשבת? האם מותר לפתוח בקבוקי מיץ בשבת?

א. מותר לפתוח קופסאות של סרדינים בשבת אם לא פתח מבעוד יום, וצריך הוא להם עבורו או עבור אורחים, אבל עדיף לפותחם בערב שבת. וטוב לפותחם בדרך של שבירה וקלקול באופן שלא יועילו לשמש בתורת כלי. או שיפתח רק חצי כיסוי באופן שלא תהיה אפשרות להשתמש בו. ולאחר הפתיחה ירוקן את הקופסה מהסרדינים שבתוכה לכלי אחר, ויזרוק את הקופסה.

ב. קופסאות שימורים אין לפותחם לכתחילה בשבת (פתיחת קופסאות שימורים חמור יותר מקופסאות סרדינים שהבאנו בסעיף הקודם, כי קופסאות שימורים יש רגילים להשתמש בקופסא לאכסנת דברים שונים, ולכן נחשב כעושה כלי). ומכל מקום המיקל לפותחם בשבת כשלא פתחם בערב שבת, והוא צריך להם עבורו או עבור אורחים - יש לו על מה שיסמוך, כיון שבזמנינו רוב בני אדם לא משתמשים בקופסה לאחר שהוריקו ממנה את השימורים. אבל גם המיקל לפותחם, עדיף שיפתח רק חצי קופסה או מעט יותר, באופן שלא תהיה ראויה לשימוש, כיון שעלולים לסרוט את ידם כשהקופסה פתוחה בצורה כזאת.

ג. מותר לפתוח בשבת פחית משקה (כגון משקה "ספרייט" וכדומה), וכן שקית משקה (כגון "טרופית" וכיוצא בזה) ואין בזה איסור משום עשיית כלי ולא משום סותר כלי, וכן אין בזה איסור משום עשיית פתח, וגם לא איסור של מחתך. ולא ישתה ישירות מהפחית או מהשקית, (שאם ישתה מהשקית הרי הוא עושה אותה לכלי גמור שמשתמש בה במקום כוס), אלא ירוקן את המשקה לתוך כוס וישתה מהכוס.

ד. מותר לפתוח בשבת בקבוק יין שסגור על ידי מכסה פח שמהודק בצואר הבקבוק, ובעת פתיחתו נפרדת טבעת מחלקו התחתון של המכסה. וכן מותר לפתוח בקבוקי שתיה שפקק הבקבוק עשוי פלסטיק ובשעת הפתיחה נפרדת הטבעת פלסטיק מהפקק. וטוב ליזהר ממדת חסידות לפתוח את הבקבוק מערב שבת (ובפרט בבקבוק יין שאין שום הפסד אם יפתחנו מערב שבת) ובמקרה שלא הספיק לפותחו מערב שבת - מותר לפותחו בשבת. ומהיות טוב עדיף להשליך ולזרוק את המכסה לאחר שפתח את הבקבוק.

ה. מותר לפתוח בשבת שקיות חלב, וטוב שיפתח בשינוי ולא כדרך שפותח וחותר ביום חול. ומכל מקום עדיף יותר לפתוח מערב שבת.

ו. מותר לפתוח בשבת חבילת מצות (בקופסת נייר), אם זקוק הוא למצה ללחם משנה, או כשזקוק למצה לצורך הסעודה ואין לו פת אחר, ויעשה פתח כלאחר יד או יפתחנו מן הצד.

ז. יש ליזהר שלא לכתוב באצבעו במשקין על השלחן. דהיינו שטובל אצבעו במשקה ומלחלו וכותב בו על השלחן. וכן אסור לרשום אותיות או ציורים על חלון זכוכית שעלו בו אדים מן הקור.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

לצמצם למינימום האפשרי את זמן החשיבה על מה שקרה

בתקופה הראשונה של כל משבר, טבעי שנהיה בהלם בגלל הצפה של מחשבות ודמיונות שונים ומשונים שעולים ובאים מכל כיוון אפשרי; על מה שקרה בעבר, על מה ש(נדמה לנו ש)קורה בהווה, וכמובן - על מה שעלול לקרות בעתיד.

הבעיה במחשבות האלה אינה רק העובדה שבדרך כלל אנו מוציאים את הדברים מפרופורציה ורואים רק את צבע השחור, אלא שגם כאשר אנו חושבים על האמת כהווייתה, אנו מחדירים לתוכנו מנות גדושות של רעל, על ידי שחזור קורות העבר שוב ושוב. כמו כן אנו נסחפים לכתיבת תסריטים מחרידים, בשלל גרסאות שונות ומשונות, על מה שאולי יקרה בעתיד, ובכך גורמים לעצמנו צער וסבל עצומים. המחשבות החוזרות על עצמן שוב ושוב, כמו תקליט שבור, מתגברות ומתעצמות בלי פרופורציה לתוכנן ולמהותן, ובכוחן להחליש אותנו ולעקור מאתנו כל זיק של תקווה וכל חשק לנסות להתמודד, ובוודאי מבטלות מראש כל סיכוי לאזור כוח להתחיל מחדש.

לאדם שישב לפניו והיה נתון בסחרור כזה, הושטתי פיסת דף ועט וביקשתי ממנו לשרטט קו פשוט, פעם אחת. לאחר מכן ביקשתי ממנו לחזור ולשרטט את אותו הקו באותו מקום, שוב ושוב. אחרי כמה פעמים שהוא חזר ושרטט את הקו, התחיל הקו להיחרט בתוך הדף, ולבסוף נקרע הדף! "אבנים שחוקי מים" (איוב יד יט). כשם שהמים שוחקים את האבן באמצעות טפטוף תמידי, ולבסוף אף מחוררים אותה, כך המחשבה המכאיבה והמחלישה יוצרת 'חור' בלבנו ועלולה חלילה לקרוע אותנו לגזרים, כאשר אנו מתמידים להתבוסס בה.

עצה שבכוחה להועיל מאוד להקל את השיטפון המחשבתי היא: לרכז את כל מחשבות ההאשמה העצמית, הדאגות והחרדות למועד מוגדר ולזמן תחום, כלומר להקדיש בכל יום פרק זמן מוגדר - רבע שעה למשל, בעת הפסקת הצהריים או בזמן אחר - לכל המחשבות הלא נעימות והמדאיגות.

הרעיון הטמון בעצה נפלאה זו הוא דיכוי השטף האין-סופי של המחשבות המחלישות, שמטבען מציפות את האדם ומטביעות אותו.

אם נקדיש זמן מיוחד להתבוננות בכל מה שקרה ולדאגה על מה שעלול לקרות, ובמהלך היום, כאשר יעלו המחשבות, נדחה אותן ונאמר לעצמנו: "לא עכשיו! בשעה היעודה אתרכז במחשבה הזאת ואתעמק בה", נוכל להגיע בעזרת ה' לרגיעה משמעותית.

במושכל ראשון, ייתכן שהדבר נראה קשה לביצוע, אבל ראייתי רבים שהצליחו לעשות זאת, דחו את המחשבות לזמן שייעדו לכך, וראו תוצאות מדהימות. יותר מכך, רבים שהתנסו והצליחו, סיפרו כי כאשר הגיע הזמן המיועד למחשבות המדאיגות, והם התחילו להתרכז בהן, הם סיימו את החשיבה בתוך זמן קצר הרבה יותר מזה שתכננו, מאחר שלמעשה לא היו להם בעניין די מחשבות למלא בהן רבע שעה, ומוזר היה להם לחזור שוב ושוב על אותן המחשבות. לאחר ימים אחדים, הם התחילו להשתעמם בזמן שהוקדש לחשיבה, ולכן הם קיצרו אותו ואף דילגו עליו. הפ ראו בפועל שחשיבה החוזרת על עצמה, משעממת וחסרת תועלת, וממילא בתוך זמן קצר התפוגגה עוצמתן של המחשבות המייסרות והמדאיגות, והם קיבלו פרופורציה.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

מעילה בכספי הבנק

תדאג לחיים שלך בעולם הנצח, ולא לחיי שעה של יורשים מפוקפקים! ומוסיף רבינו בחיי שיכול להיות שיהרגו אותך בשביל הכסף, ויטשטשו את הכל כאילו היתה זאת התאבדות, וכבר היו מקרים כאלו.

"ורעה עינך באחיך האביון", אם יש לך כסף מיותר, ויש לך אח שלא גומר את החודש, תוציא כמה אלפים ותן לו במתנה, שיהיה לו וישמח! תגיד לו "בבקשה, זה שלך, ה' עשה אותי צינור להעביר לך", וכתוב בפסוק שבגלל הדבר הזה יברך אותך ה' בכל מעשיך ומשלח ידך, לא יחסר לך כלום, אדרבא, תתברך בכפל כפלים!

לפעמים אשתך לא מסכימה שתתן לאחיך, אין צורך להגיד לה, כי אשה עיניה צרות, והיא אומרת "אחיך פרזיט ואינו עובד, ואנחנו עובדים ומזיעים מהבוקר ועד הלילה", לכן תתן בלי שהיא תדע ותמנע עצמן מצרות, וכמו שכתוב "משוכבת חיקך, שמור פתחי פיך"! וכל זה כמובן שאתה נותן לאשתך ולבני ביתך כל מה שצרכים, ורק את היתרה תחלק למי שנצרך בלי לספר!

ואם תשמור לעצמך אתה עובר על איסור גזל, אם אתה יכול לפרנס מאה אנשים, ואתה לא עושה כן, אתה נחשב כגזול מאה איש! ביום הדין יאמר לך הקב"ה, "נתתי לך המון כסף, למה לא נתת לעניים, הם גם ילדים שלי, נכשלת בתפקידך, היתה לך עין רעה באחיך האביון!"

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתר 'שיבת אור דוד' להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

רבינו חיים בן עטר זצ"ל אומר על הפסוק "אם כסף תלוה את עמי", פירוש, אם ראית שיש לך כסף יותר ממה שאתה צריך לעצמך, זה שייך לעני. אם יש לך הכנסה יפה, ואתה משלם משכנתא ומפרנס את בני ביתך בשפע בכל מה שצריך, בורא עולם לא מגביל אותך, שיהיה לך לבריאות, תהנה!

אבל מה שאתה נותן לעני זה חלק שלא מגיע לך, אלא של "העני עמך", שלא תחשוב שנתת לו משהו ששייך לך, אלא זה חלק ששייך לעני בלבד!

ועוד אומר הרב שלא תתנשא על העני ותגיד לו "אתה רואה איך הלויתי לך, אף אחד לא עזר לך חוץ ממני", תיזהר לומר כן, זה לא שייך לך, אלא אתה פקיד, קיבלת יותר בשביל לחלק הלאה, "ויש לך מזל שנתת לעני, כי אם לא נתת לו. הייתי דן אותך כגזלן, כמו פקיד בנק שמעל בכספי הבנק".

בספר "שבט מוסר" (לרבי אליהו איתמרי) אומר אם אתה מקבל כסף יותר ממה שצריך, וחוסך אותו בבנקים ובכל מיני מקומות מפוקפקים, בסוף הכסף יעבור לבעל הבא שיתחתן עם אשתך!

אחר מאה ועשרים שלך, אנשים יראו שיש לאשתך חמש דירות והרבה כסף בבנק, כולם ירצו להתחתן איתה, יוצא שחסכת הרבה כסף לבעל הבא של אשתך!

לכן, אם יש לך "שכל בקופסא", תפזר את הממון לצדקה ותתקשר הנפש שלך עם השכינה, וזה עדיף ממה שיתקשרו אחרים לאשתך.

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך

באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של כל הזוהר הקדוש

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר

"אור הפרשה"

ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212